



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *G.F.*

Cím:

Forrás: *Hétfő*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385. 870

Hely

Idő

" 1958 "

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Rehabilitálom a budapesti utazóközönséget. Nincs morgó, zsörtölődő, tolongó, udvariatlan, bliccélő utas. Csak megfelelő alkalom kell hozzá, hogy ez kiderüljön.

Az alkalmat a Fővárosi Autóbuszüzem szolgáltatta az ülökalausz-rendszer bevezetésével egyes járatokon. Mint szemtanú állíthatom, hogy a felszállók a hátsó feljárónál létesített »pénztárhelyiség« látán széles mosollyal, jóleső meglepetéssel és derűs megelégedéssel vették tudomásul az újítást.

Sőt! A legtöbben meg is szótolták az elkerített területen komótosan üldögélő kalauznót. (Igaz, hogy csinos volt.) Aggodalmasan érdeklődtek, hogy beválhat-e a »pesti utasoknál« ez a találmány. Mert a félelmetes »pesti utas« sose én vagyok. Az mindig a másik.

Mások jó tanácsokat osztogattak:

»Készítsen ki előre aprópénzt!« — szorgoskodott egy jóvívélis hácsi.

»Előbb csengesse le a kocsi,

Csoda
244
a
7-esen

csak azután foglalkozzék a jegykiadással, úgy könnyebb lesz« — vélte egy jóképű fiatalember.

»Jaj, de cuki« — sikkantott fel egy csinos fiatal lány.

Szinte nem akadt felszálló, aki ne szólt volna egy jó szót a kalauznohöz, elsősorban arról, hogy »ugye így könnyebb lesz a munkája«. Az ünnepekt pedig vidám büszkeséggel fogadta a jókívánságokat és nevetve jelentette ki: »Most már úgy ülhetek itt valósággal, mint egy Kézért-pénztárosnő!«

És — a'ér hiszik, akár nem — senki sem tolongott! A fel-

szállók bevárták, míg az előtük állók megvették a jegyet, nem lökdösődtek, nem káromkodtak, nem küldték se a kalauznót, se az Autóbuszüzem vezetőit, se egymást sehová!

Ami pedig még hihetlenebb: nem akadt bliccélő! Sőt — csodák csodája —, egy magas, fekete fű a kocsiközepéből jött vissza a kalauznohöz ezzel a felkiáltással: »Mondja, rólam meg akar feledkezni?!«

Csak az aggasztott egyesekeket, hogy mi lesz csúcsporgalom idején? Megmarad-e akkor is az utasokban az előzőkenység, a türelem, az egymás megbecsülése és a kalauz iránti baráti együttérzés?

Nem tudom, mit hoz a jövő, de bizom az annyiszor szidott »pesti utasokban«.

Mert az emberek alapjában szívesen segítik egymást. Bizonyították rá ez a valószerűtlen történet. Amely szóról szóra így történt — Budapest, pénteken délelőtt fél egy és háromnegyed egy óra között a 05—00 jelzésű 7-es autóbuszon.

G. F.

si házinymonda 1926 — 8891